

Ələddin ƏZİMLİ

ŞEH QOXUSU

Çiçək ətrinə,
şeh qoxusuna
oyanacaqşan yuxudan.
Nəfəsin də ətirlənəcək,
sifətin də.
Artacaq sevgin də,
tərvətin də.
Qoruya bilsən,
bu paklığı, saflığı,
əlçatmaz uralığı,
artacaq doğmalara, yaxınlara
məhəbbətin də.
Süzəcəksən
ağappaq bir quşun
güclü qanadlarında.
Üzəcək hisslərin
mavi səmanın
tükənməz hüdudlarında.
Ülviyyətin də.
Dünya da,
kainat da,
sənə bəxş olunan bu həyat da,
elə bir an gələcək
səndən güc alacaq.
Artacaq hünərin, qüvvətin də!..

AĞI

Bu kövrək çiçəyin,
körpə çiçəyin
sazağa, soyuğa
davamı yoxdur.
Yazın gəlişinə,
günün işığına
aldanıb gəlib.
Hər yanı soyuqdur,
dörd yanı sazaq.
Bu yaz küləyinin
insafı yoxdur,
bir əsim dayana,
çiçək isinə.
Hisslərim
yenə də sözümə baxmır,
yəqin ki köklənib
çiçəyin
sızlayan səsinə,
ah-naləsinə....

YAŞAMAQ

Bu ilin martı,
ağrısı, dərdi
keçən ildəkindən
daha çox göynətdi bizi.
Ancaq
qıra bilmədi iradəmizi.
Ömürdən sayılsa da,
göndərdik uzaqlara
ayların ən şıltağını,
ən acısını.
Baharın müjdəçisi,
qışın qayçısını.
Təzə gün
yazıldı tarixə -
ömrümüzə.

Həyat daha çox
şövq ilə güldü üzümüz.
Çox cəhd etsə də,
ayların ən sərti
soyuğu, yağışı ilə
ala bilmədi qarşımızı.
Təzəlik sorğusunda
dönmədik yolumuzdan.
İtirmədik
dünyaya, insanlara sevgimizi,
ürəkdən yaşamağı da...

GECƏ VƏ SARI YARPAQ

Bir əzik-üzük sarı yarpaq
düşdü açıq pəncərədən
sürüşə-sürüşə tül pərdə ilə
döşəmə üstə.
Qaldırdım yerdən, uzatdım ovcuma,
sığalladım həzin-həzin,
dedim isinə, bəlkə, canlana,
ölüm yuxusundan oyana.
Soyuq qurutmuşdu damarlarını--
qabırğalarını.
Gör nə qədər vaxt keçib
budaqdan qopmasından?
Sən payız,
qış,
bahar öncəsi.
Görən, haradaymış,
ində çıxıb üzə vaxtsiz-vədəsiz?
Əzizim, sarı yarpaq,
təzə həyat eşqindədir tumurcuqlar.
Səni isə gözləyir həyətdə
sısqa yaz yağışı və nəm torpaq.
Sağlıqla get.
Buraxdım kimsəsiz yarpağı üzə aşağı
gəcə vaxtı pəncərədən
Allah ümidinə,
çarəsizlikdən sıxıla-sıxıla...

OVQAT

Dan yeri söküləndə,
dayanmışdım
pəncərənin önündə.
Tikiş-tikiş
sökülürdü qaranlıq,
çiçəkləyirdi aydınlıq.
İlk dəfə
gül açırdı sanki
alça ağacları.
Şən bir ovqat duyulurdu
işığa qovuşan
quşların avazında.
Bu yaz səhəri
adamlar
hələ də dadlı yuxudaydı.
Göylər
o qədər yaxın idi ki
əllə toxuna bilərdim bəlkə,
dan yerinin alov dilimlərinə.
Təbiət
yavaş-yavaş qovuşurdu
göylərdən baş alıb gələn
nur selinə...

PƏNCƏRƏ

Söndü o pəncərə.
Baxa-baxa
itirdim o pəncərəni.
İndi gəl,
səhər elə gecəni.
Gecələr
bir olar... on bir olar...
nə bilim, neçə olar.
Yatarsan,
yuxunu yora-yora
səhərə çatarsan.
Amma,
nə vaxtdır
sönməklə,
qaranlığa bürünməklə
aldadır
məni o pəncərə.

Onsuz,
səhərin də,
həyatın da
sonu gecədir -
əbədi qaranlıq.
Düşünməyə
dəyməz bu haqda.
...Ey, sən,
zorla seçilən siluet,
söylə,
nə axtarırsan
bu zülmət qaranlıqda?.

YOL

Bu yarımçıq ömrün
bir ucu zil qaranlıq,
bir ucu nur, aydınlıq.
Bir ucu Qərbdə,
o biri ucu Şərqdə.
Neçə illərdir
gəlişlər qarşı-qarşıya,
yorulmadan, bezmədən.
Ancaq rastlaşmaz, görüşməzlər,
üz-üzə gəlməz,
bir-birini görməzlər.
Yollar da tükənməz,
göylər də qovuşmaz bir-birinə.
Cismim
iki sirlə nöqtə,
iki an arasında.
Bilmirəm,
kainatın harasındaayam,
harasında?!

QƏFİL AĞRILAR

Yaş ötə-ötə
həssaslaşır ürək də.
Kövrəliyəm
yarpaq kimi,
ağac kimi,
daş kimi.
Atam-anam
yoxdur evdə, otaqda?
Çəkiliyəm özümə
toxtayım bir qıraqda.
Gəcə gəlir,
boylanır qəfil ağrılar
pəncərədən, qapıdan.
Necə dözümlə, tab eləyim
de bunlara,
necə mən?
Artıq,
uçub əlimdən
günlərimin gözəli.
İtirmişəm bu yollarda
neçə doğma, əzizi.
Get-gedə rahatlığı
üstələyir ağrılar.
Dözümüm də,
taqətim də azalır.
Deyəsən, yoldaş olub
payızda köç edənlərə,
durnalara,
xəzəllərə qoşulub
getməyimə az qalıb...

TUMURCUQLAR

Yağış yağır,
nə xoş yağır
yaz yağışı.
Bulud-bulud boşalır göy,
çəmən-çəmən boylanır yer
ilahi yağışa doğru.
Dartılır Günəşə sarı
fidanların
körpə, kövrək budaqları.
Çimir, nazlanır ağaclar,
ancaq yaman narahatdır
çiçək-çiçək,
yarpaq-yarpaq
ağrı çəkən tumurcuqlar...

SƏN VƏ MƏN

Məni
səhərlər kim oyadacaq yuxudan,
həzin-həzin səslənməsən?
Mürğülü
baxışlarıyla kim oxşayacaq səni
kövrək-kövrək dillənməsən?
Qaranlıqlar
bürüyəndə ev-əşiyi,
çöl-bayırı
kim aydınladacaq
içimi, çölümü
səndən başqa.
kim
arxa, dayaq olacaq sənə
məndən başqa.

Sənsiz, mənsiz
qapısız, pəncərəsiz
qapqaranlıq
dörd divardır by dünya.
Sənsiz, mənsiz
kimə lazım bu seveda,
bu şirin nağil,
bu dadlı rəya ?!

RUH

O açıq pəncərənin
arxasındakı sükut,
bir parça qürbət
yavaş-yavaş
səni salır yadıma.
Bəlkə,
o uzaq səfərdən
həqiqətən dönməsən?
Söylə,
ümidlərin özündə,
yoxsa,
orda qoyub gəlmisən?
Bir an,
heç olmasa, bircə an
boylansaydın
pərdənin arxasından
duruşunu,
gözlərini,
sifətini görərdim.
O vaxt sənin halımı
gəc də olsa,
az da olsa bilərdim.
Hələ ki dayanmışam
pəncərənlə üzbəüz,
qarşı-qarşıya.
Ancaq
fikrim özümdə deyil.
Otaqdakı
bəlkə,
heç sən deyilsən?
Asta-asta çırpınan
o pərdəsə ruhundur,
ya da,
yorgun nəfəsin,
qəlb odlayan
ahındır..

ÜRƏK

Daşın ürəyi daşdır,
Deyib toxunma, qardaş.
Daş ürəkli adamlar,
Sanma az, çoxdu, qardaş.
Canına, ürəyinə,
Daşdan barı höron var.
Yalana bənzəmə də,
Deyirlər ki, görən var.
Bax, bu dağın ürəyi,
Özündən də böyükdür.
Adam var hissiyyətsiz,
Ürəyi ona yüküdür.
Təbiətin varlığı,
Yuxadır ürəyi tək.
Yaz gələndə ağaclar,
Gülümşək çiçək-çiçək.
Anaların ürəyi,
Gül ləçəyindən incə.
Dönər nura, dünyaya
Bir körpə gətirincə...